

Annonse:

[HJEM](#) > [ANMELDELSER](#)

På sporet av den tapte tid

Klokken symboliserer også tiden som har gått; alt som har forandret seg, og påminnelsen om timene og dagene som renner vekk for de unge, mens de drømmer om hva, eller hvem de skal bli. Charlotte Thiis-Evensen, fotografi fra serien «Gullklokken», 2019 © Charlotte Thiis-Evensen

En poetisk og politisk utstilling om vårt forhold til arbeid

PUBLISERT JAN 08 2020 - 10:00

OPPDATERT: JAN 08 2020 - 10:59

PUBLISERT JAN 08 2020 - 10:00

OPPDATERT: JAN 08 2020 - 10:59

PUBLISERT JAN 08 2020 - 10:00

«Charlotte Thiis-Evensen: Forstørrelser»

Telemarksgalleriet, frem til 2.2.2020

Notodden er en liten, nokså beskjeden by, som ligger søvning mellom høye fjell. Den brede Tinnelven som skjærer byen i to, er omkranset av småhusbebyggelse, men også mektige, nesten borgaktige fabrikker fra begynnelsen av forrige århundre. Det er en arkitektur og et landskap som forteller en historie om fordums storhet; da Notodden og nabobyen Rjukan var selve hjertet i det industrielle Norge. Her etablerte Norsk Hydro sine fabrikker, her ble det utvunnet jern, og produsert vannkraft og kunstgjødsel. En av de gamle fabrikkene rommer i dag Telemarksgalleriet, og det er hit jeg skal, for å se Charlotte Thiis-Evensens nye utstilling «Forstørrelser».

Siden «arbeid» er en fellesnevner, danner den gamle fabrikk, og industribyen Notodden en perfekt ramme. Charlotte Thiis-Evensen, Installasjonsfoto fra utstillingen «Forstørrelser», 2020, Foto © Carsten Aniksdal, © Charlotte Thiis-Evensen

Mennesket er en som arbeider

Utstillingen favner to flunkende nye, og tre eldre verk fra de siste ti årene. Og der jeg vandrer gjennom utstillingen kommer jeg til å tenke på et av Karl Marx aller mest kjente sitater, at «mennesket er et økonomisk vesen», og da mener han selvsagt ikke en som sysler med penger, eller spekulerer på børsen; men noe langt mer grunnleggende, nemlig mennesket som en verktøysskaper, en som foredler sine omgivelser, kort sagt en som arbeider. Og det er nettopp arbeidets helt grunnleggende betydning for mennesket, som står sentralt i denne senere delen av Thiis-Evensens kunstnerskap.

Arbeid som nødvendighet og lidenskap

Noe av det første som møter oss i Telemarksgalleriet er verket «Inspektørene» fra 2010. Her er Charlotte Thiis-Evensen flue på vegg under tilsynsvisitter på ulike byggeplasser. Filmen viser den paradoksale, men forståelige frykten arbeiderne opplever ved tilsyn. Selv om inspektørene jobber for arbeidernes beste, for å hindre sosial dumping og utnyttelse av utenlandsk arbeidskraft, så vet de at det å stille krav, selv om de er rimelig, kan sette hele arbeidsforholdet på spill. Et annet verk som også gjør et sterk inntrykk, er filmen «Solo» fra 2018 som handler om brytningen mellom arbeid som plikt og lidenskap. I filmen møter vi en kurdisk mann som driver frisørsalong et sted på vestkanten i Oslo. Han har bare kapasitet til en kunde av gangen, og når han ikke klipper, spiller han fiolin og drømmer om et liv i musikken.

Et stykke arvegods

Utstillingen heter «Forstørrelser» og i følge kunstneren selv er det nettopp *det* hun gjennomgående driver med i sitt kunstnerskap: forstørrer opp små hverdags-elementer, ser nærmere på ting. «De fleste av ideene mine blir til fordi jeg ser noe... Dette blir forstørret til et videoverk, et fotografi eller en installasjon...» sier Thiis-Evensen.

Utgangspunktet for ett av hennes helt nye verk, «Gullklokken» (2019), er et stykke arvegods; nemlig bestefarens gullklokke, som han mottok etter 25 år som bedriftsoverlege i Norsk Hydro. Og denne gjeve gaven er vist i en monter, som et tematisk hjerte i utstillingen. På veggen henger seks fotografiske portretter av unge arbeidssøkere fra Notodden. Alle seks har gullklokken på seg, og de inntar selvvalgte positurer inspirerte av kjente Rolex-reklamer. Thiis-Evensen har også intervjuet disse unge om deres tanker om fremtiden og utsikten til å få fast arbeid. De unge ubefestede ansiktene danner en mektig kontrast til den tunge gullklokken, som representerer en arbeidsvirkelighet som ugjenkallelig er forbi.

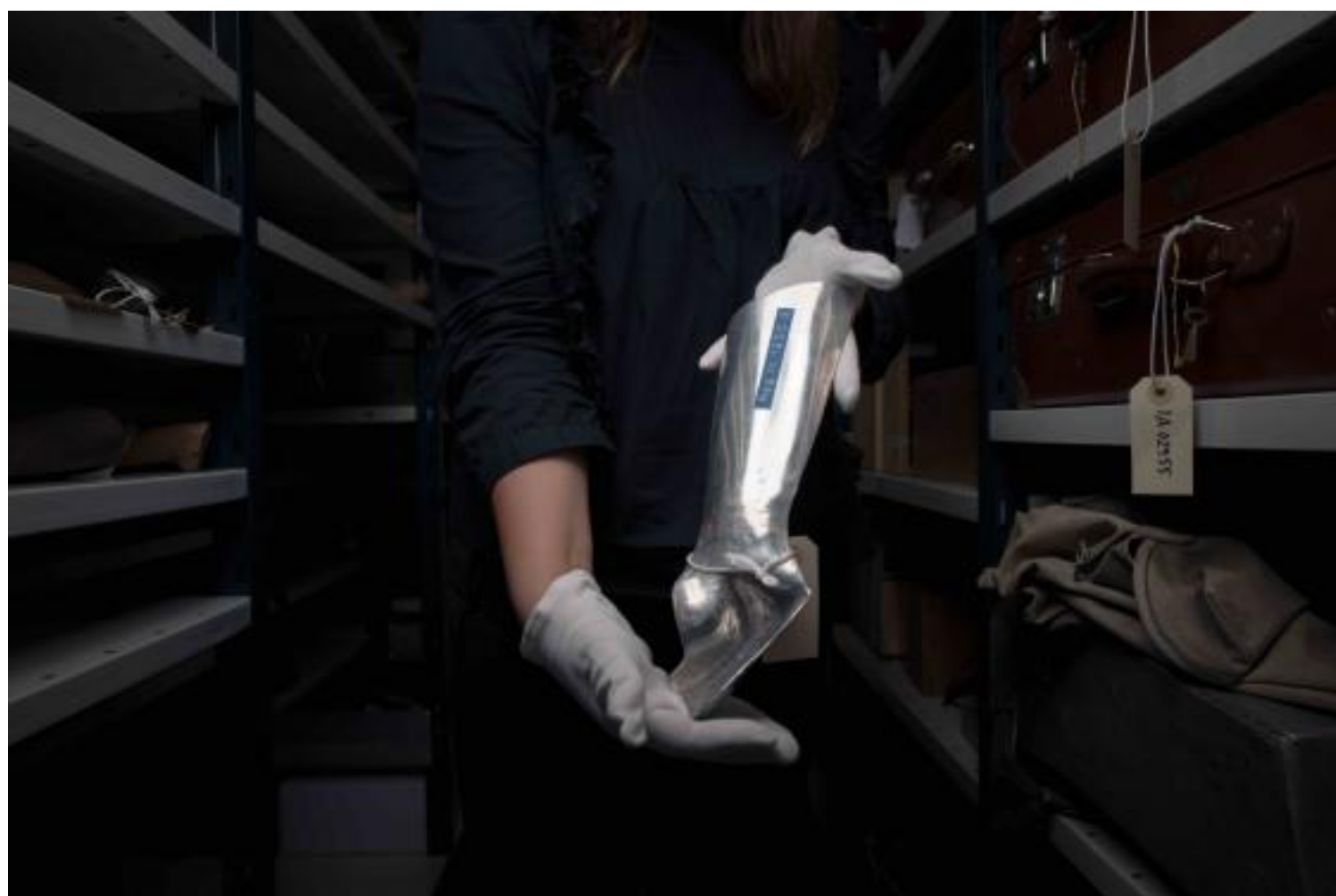

Utgangspunktet for verket er et stykke arvegods; nemlig bestefarens gullklokke, som han mottok etter 25 år som bedriftsoverlege i Norsk Hydro. Charlotte Thiis-Evensen, gjenstand på sokkel fra serien «Gullklokken», 2019, Foto © Carsten Aniksdal, © Charlotte Thiis-Evensen

Tanker om tiden

Klokken symboliserer også tid; først og fremst de mange årene Eyvind Thiis-Evensen arbeidet for Norsk Hydro, men også tiden som har gått siden den gang; alt som har forandret seg, og påminnelsen om timene og dagene som renner vekk for de unge, mens de drømmer om hva, eller hvem de skal bli. Tid er forøvrig også et viktig stikkord når vi snakker om fotografi. Fotografiet viser bestandig et øyeblikk som har passert, det fotografiske er alltid fortid, alltid noe tilbakelagt. De unge ansiktene vil om kun kort tid ikke lenger samsvare med modellene, men gullklokken vil være den samme, den vil fortsette å tikke og gå. Gullklokken er en gjenstand fra en tid da tingene hadde varighet, da de overlevde oss og gikk i arv.

Det andre nye prosjektet i utstillingen, «Forget me not» (2019), kretser også omkring bestefarens arbeidsvirkelighet, og her jobber Thiis-Evensen med forstørrelser i ordets faktiske forstand. Hun dweler ved objekter og bilder fra bestefarens legekontor, og verktøy fra bedriftshelsetjenesten, hentet opp fra Norsk Hydros arkiv på Vemork. Fotografiene er som glimt inn i en forgangen virkelighet.

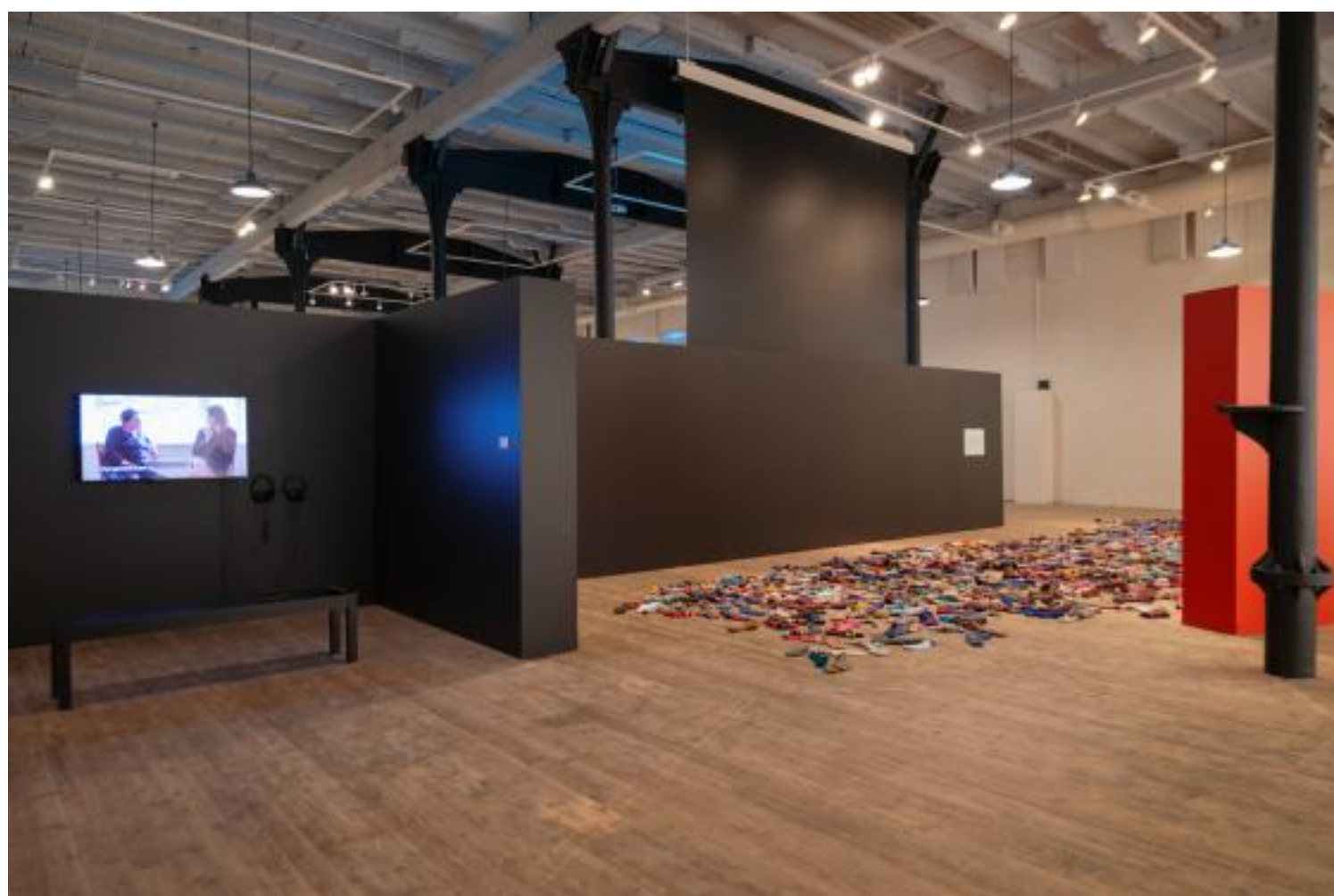

Fotografiene i denne serien er som glimt inn i en forgangen virkelighet. Charlotte Thiis-Evensen, fotografi fra serien «Forget me not», 2019 © Charlotte Thiis-Evensen

Linje 5

En annen fortelling om det å arbeide, finner vi i prosjektet som har fått tittelen «Linje 5» (2016). Verket består av en film og 250 par håndstrikkede raggsokker spredt utover gulvet. Sokkene er strikket av romkvinnen Niculina Nitica. Hun sitter dag ut og dag inn på et gatehjørne på Majorstua, og forsøker å skrape sammen penger til et slags liv i Oslo, og til sin datter i Romania. Etter å ha kjøpt alle disse sokkene av henne, lager Thiis-Evensen et filmatisk dobbeltintervju, der Nitica ved hjelp av en tolk stiller Thiis-Evensen en rekke spørsmål, for deretter å besvare de samme spørsmålene selv. Helt like blir selvfølgelig spørsmålene ikke. Der Nitica spør: «Hva skal du med alle sokken? Hvorfor gjør du dette?» formulerer Thiis-Evensen sitt spørsmålet «Hvorfor tror du jeg gjør dette?». Det er et sterkt øyeblikk i filmen når Nitica svarer: «...Jeg tror du gjør det for å hjelpe meg». Man kan lese en hel roman i kunstnerens ansikt; et vell av blandede følelser som glede, stolthet, men også skam og ubehag. Maktubalansen kan ikke helt viskes vekk av den gjensidigheten som oppstår ved at de stiller hverandre de samme spørsmålene. Men likevel er dette et viktig grep, som forvandler det som kunne blitt et eksotisk portrett av et mindre privilegert individ, til et menneskemøte. Verket er oppkalt etter T-banelinjen Nitica tar hver dag fra Sognsvann, der hun bor i telt i skogen, til Majorstua der hun arbeider.

«Forstørrelser» er poetisk og politisk på samme tid; en tankevekkende og vakker utstilling. Siden «arbeid» er en fellesnevner, danner den gamle fabrikken, og industribyen Notodden en perfekt ramme.

Verket «Linje 5»(2016) består av en film og 250 par håndstrikkede raggsokker spredt utover gulvet. Sokkene er strikket av romkvinnen Niculina Nitica. Charlotte Thiis-Evensen, Installasjonsfoto fra utstillingen «Forstørrelser», 2020, Foto: © Carsten Aniksdal, © Charlotte Thiis-Evensen

monapbjerke@gmail.com

Annonse:

POPULÆRT

SISTE

Total transformasjon av Nordnorsk Kunstmuseum

Jan 06 2020 - 07:00

Kvinnens plass er ikke lenger på kjøkkenet

Jan 06 2020 - 07:00

1.500 mennesker demonstrerte for bevaring av Y-blokka

Jan 06 2020 - 07:00

Picasso – erotisk, stridbar og evig aktuell

Jan 06 2020 - 07:00

Hold deg oppdatert med vårt ukentlige nyhetsbrev.

ABONNER

Kunstavisen

Epost: redaksjonen@kunstavisen.no

Telefon: 922 19 341

Ansvarlig redaktør:

Mona Gjessing

Kunstavisen arbeider etter [Vær varsom-plakaten](#) og [Redaktør-plakaten](#).

Kunstavisens eier og utgiver er Eckbos Legat.

© 2020 [Kunstavisen AS](#)

Kunstverk som er gjengitt på denne nettsiden er beskyttet av opphavsrett og er gjengitt etter avtale med kunstneren/BONO (Billedkunst Opphavsrett i Norge). Verk kan ikke gjengis uten hjemmel i lov eller tillatelse fra rettighetshaver/BONO. Ønsker du å bruke kunstverk? Kontakt BONO for å få lisens - www.bono.no

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Om Kunstavisen](#)

[Redaksjonen](#)

[Redaksjonsrådet](#)

[Personvern](#)

Developed by: [Ramsalt](#)